

Váltak között

 Bakó András szivarra gyújtott, kipöfékelt néhány felhőcskét (csak a könyöklő puttók hiányoztak róluk), majd – mintegy mellékesen – megkérdezte tőlem: – Ismered te a halálfélelmet?

Éjfél és virradat között, a farkasok óráján gyakran felébredek rá... – kezdtem óvatosan, de öreg barátom türelmetlenül legyintett: – Én nem a ti alaktalan, egzisztencialista szorongásaitokra gondolok, hanem arra, amelyet a pillanat tört része választ el a halál tapasztalatától.

– Nem, azt még nem ismerem – mentegetőztem, mintha mentegetőznöm kellett volna.

[illegible]

 - Megrázó a történeted, Bandi bátyám -
mondtam én, a hatásszünetet kivárva -, de mit akarsz vele mondani?

 - Ezzel semmit - legyintett ismét öreg barátom -, viszont néhány éve együtt utaztam a vonaton egy vasutassal, akit majdnem elgázolt a Puskin-expressz. Tudod, nekem erről a Moszkva-Belgrád viszonylatban közlekedő gyorsvonatról nem a nagy orosz költő jut eszembe, hanem az ötvenes évekbeli Puskin nagykövet, aki úgy tárgyalt Rákosival, hogy kirakta maga elé az asztalra a pisztolyát – lássa a kopasz hájfejú, ki az úr a háznál!... – Bakó András elbóbiskolt, s köhintésemre felriadva megkérdezte: – Hol is tartottam?

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)